

Arrest

**nr. 342 112 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 28 februari 2024 als vluchteling erkend in Griekenland.

1.2. Verzoeker dient op 16 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.3. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 17 december 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 28 mei 2025 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.5. Op 19 juni 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoeker een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek te zijn van etnische origine. U verklaart geboren te zijn op 4 april 1995 in het dorp Qalai Malik gelegen in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak, waar u ook woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. Twee maanden voor de machtsovername door de taliban verliet u Afghanistan met uw vader, A. Y. (...) (CG 2421929; DVZ 10044411), uw moeder, M. Y. (...) (CG 2421929B; DVZ 10044411), uw zus, Fe. Y. (...) (nationaal nummer 08020232223) en uw broers: Fd. Y. (...) (CG 2323969; DVZ 9732445), Fs. Y. (...) (CG 2312314; DVZ 9782909) en M. F. Y. (...) (CG 2421874; DVZ 10.044.402).

Jullie reisden samen naar Iran waar jullie anderhalf jaar verbleven en vervolgens naar Turkije waar jullie één jaar verbleven. Toen u samen met uw gezin de grens van Turkije naar Griekenland probeerde over te steken, raakte u samen met uw gezinsleden gescheiden van uw broers, Fd. (...) en Fs. (...). Fd. (...) en de minderjarige Fs. (...) reisden alleen naar België en er werd hen op 7 juni 2024 de vluchtelingenstatus toegekend.

U reisde samen met de rest van het gezin naar Griekenland waar jullie op 29 januari 2024 allemaal een verzoek om internationale bescherming indienden. Aan uw ouders en uw minderjarige zus Fe. (...) werd op 27 februari 2024 de vluchtelingenstatus toegekend, aan uw broer, M. F. (...), op 29 februari 2024 en aan u op 28 februari 2024.

Op 14 maart 2024 verlieten jullie gezamenlijk Griekenland met de intentie via Duitsland naar België te reizen. In Duitsland werden jullie onderschept door de politie. De Griekse verblijfsdocumenten werden daarbij ingetrokken, waarna jullie besloten een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Na de weigering van dat verzoek kregen jullie de Griekse verblijfsdocumenten terug. Op 15 september 2024 verlieten jullie Duitsland en reisden naar België, waar jullie op 16 september 2024 een verzoek om internationale bescherming indienden. Op 23 januari 2025 werd er aan uw ouders en uw zus, Fe. (...), de vluchtelingenstatus toegekend.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Griekse verblijfsvergunning, uw Grieks reisdocument en uw taskara.

B. Motivering

U maakt geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, 5 3, eerste lid, 3 0 van de wet van 15 december 1980.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, 5 3, eerste lid, 3 0 van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (Eurodac Marked Record, 24.9.2024; Verklaring DVZ, 13.12.2024 vraag 23, 24 en 27; Bijkomende vragen M-status Griekenland 13.12.2024; Griekse verblijfsvergunning geldig tot 27 februari 2027 en Grieks reisdocument geldig tot 4 maart 2029, stuk 1 en 2). Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote

kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg 66k dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat 66l de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op

<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op <https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03-RSA-BIP.pdf>; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op <https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece>; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op <https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA-BIP-Report-EN.pdf>.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, g 3, eerste lid, 3 0 in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, in een kleine container woonde met 10 personen en beweert dat u geen medische hulp kreeg omdat de dokter in het opvangcentrum het te druk had (CGVS, p. 7 - 8), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u als begunstigde van internationale bescherming geen hulp meer hebt gezocht voor uw medische problemen - wat afbreuk doet aan de ernst ervan (CGVS, p. 9).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en onderwijs, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel u aangeeft dat het leven in Griekenland moeilijk was omdat u het opvangcentrum moest verlaten na de toekenning van uw status, en u geen werk of woning kon vinden vanwege uw gebrek aan kennis van de Griekse taal, blijkt uit uw verklaringen ook dat u geen inspanningen hebt geleverd om werk of huisvesting te zoeken. Dit lijkt samen te hangen met het feit dat u geen intentie had om in Griekenland te blijven. Van meet af aan was het uw plan om naar België te reizen om u bij uw familieleden te voegen (CGVS, p. 7, 9-10). Daarnaast geeft u ook aan dat u nooit problemen hebt ondervonden met de Griekse autoriteiten (CGVS, p. 10).

Er kan dus niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

In het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, toont u niet aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe géén stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf 661< de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Bovendien getuigt de vaststelling dat u duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Uw zelfredzaamheid blijkt ook uit de vaststelling dat u er zonder problemen in slaagde om een verblijfsvergunning (ADET) en reisdocument te bekomen in Griekenland (CGVS, p. 10) en zowel in Iran als in Turkije werk en huisvesting vond (CGVS, p. 5 - 6).

Daar waar u stelt dat u geen fiscaal registratienummer (AFM) hebt, moet het volgende worden vastgesteld (CGVS, p. 9): uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

U heeft bewust geen verdere stappen ondernomen (zie hoger), hetgeen aantoont dat het uw intentie was om Griekenland zo snel mogelijk te verlaten. Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerminst aantoont.

Daar waar u stelt geen sociale zekerheidsnummer (AMKA) te hebben merkt het CGVS op dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights , gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf). U toont niet aan dat het voor u niet mogelijk was om uw AMKA aan te vragen of te activeren. Het komt aan de verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

De informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van gratis toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospita/ or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospita/ where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece - Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR-2023-Update.pdf>; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Verschillende Ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece - Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/accessto-healthcare>; en Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12)). Toegang tot psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - p. 42-44, beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).

Hoewel u verklaart nierproblemen te hebben waarvoor u reeds in Afghanistan werd geopereerd en momenteel een medische behandeling ondergaat (CGVS, p. 7-8), heeft u geen medische documenten voorgelegd ter staving van deze klachten, ondanks dat hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd tijdens het persoon onderhoud (CGVS, p. 9). Daardoor heeft u het CGVS geen duidelijkheid verschafte over de aard, ernst en duur van uw gezondheidstoestand, noch over de noodzakelijke behandeling of de beweerde onmogelijkheid om deze in Griekenland te verkrijgen. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat uw situatie daar een aanzienlijk verhoogde kwetsbaarheid met zich meebrengt, laat staan dat dit een andere beoordeling van uw levensomstandigheden in dat land rechtvaardigt.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u lijdt aan een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, waardoor het Commissariaat-Generaal van oordeel is dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Ter staving van uw verzoek legde u ook nog uw Taskara voor. Dit document bevat informatie aangaande uw identiteit en uw nationaliteit - elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan.

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat uw verzoek als niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en u niet op concrete en individuele wijze hebt aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, 5° 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, 5 3, eerste lid, 3 0 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota van 17 juli 2025 de Raad verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker geacht hiermee in te stemmen indien hij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin hij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt.

Verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) middels een schrijven ontvangen op 26 juli 2025 gemeld dat hij bezwaar maakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker bespreekt het begrip ‘vluchteling’, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe op zijn zaak. Hij voert aan dat hij vervolging of een onmenselijke en vernederende behandeling vreest bij een eventuele terugkeer naar Griekenland.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal nalaat om rekening te houden met zijn persoonlijke situatie, zoals het feit dat de Griekse autoriteiten hem niet meer financieel wouden bijstaan, dat zijn ouders, broer en zus erkend zijn als vluchteling, dat zij allen samen in Griekenland erkend werden en vervolgens samen naar België zijn gekomen om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dat zij als gezin gezien worden en werden toegewezen aan het zelfde centrum. Hij meent dat de bestreden beslissing dan ook een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Hij vervolgt dat de landeninformatie erop wijst dat de situatie in Griekenland te wensen overlaat. Daar waar de commissaris-generaal meent dat verzoeker zelfredzaam is, wijst verzoeker erop dat zij geen rekening heeft gehouden met de opmerkingen die zijn raadsman nopens dit punt op het einde van het persoonlijk onderhoud heeft geformuleerd. Hij meent dat de commissaris-generaal zich schuldig maakt aan *“overdrijven*

formalisme” door zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren *“als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen”*. Het is volgens hem immers een *“algemeen gekend feit”* dat de situatie van vreemdelingen in Griekenland onmenselijk is. Griekenland is *“zelf de draad kwijt wat betreft het verschaffen van de basisrechten van vreemdelingen en asielzoekers”*.

Verzoeker benadrukt verder dat er in zijn geval weldegelijk sprake was van een zeer verregaande materiële deprivatie. Hij verwijst naar en citeert hierbij uit informatie van Balkan Insight, OMCT en DCR inzake het beleid van de Griekse overheid ter staving van zijn problemen, alsook naar een artikel van IRIN News.

Vervolgens citeert verzoeker nog uit informatie van de Raad van Europa over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Griekenland en hun toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Hieruit blijkt volgens verzoeker duidelijk dat er geen verschil is tussen verzoekers om internationale bescherming en hijzelf, die internationale bescherming geniet, wat betreft de tewerkstellingsmogelijkheden. Hij citeert verder uit voormelde informatie met betrekking tot racisme en discriminatie in Griekenland en vraagt zich hierbij af: *“Hoe kan verzoeker op de Griekse autoriteiten rekenen wanneer in dit rapport duidelijk staat dat racistisch geweld ‘remains a worrying phenomenon’?”*

Verzoeker citeert verder nog uit informatie van Pro Asyl en RSA en meent dat, na lezing van dit rapport, *“geen enkele redelijke mens [zal] stellen dat de rechten van de vluchtelingen in Griekenland gerespecteerd wordt.”* Hij acht een *“bescherming op papier (...) niets anders dan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.”*

Verzoeker voert verder aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland op straat zal belanden, *“net zoals het Iraanse gezin”* en verwijst ter staving van deze bewering naar een artikel van Pro Asyl over de situatie van een Iraans gezin dat internationale bescherming geniet in Griekenland na hun uitzetting uit Zwitserland. Hij wijst er hierbij nog op dat hij geen aanvraag kan doen omdat hij niet over een adres beschikt en vraagt zich af wie zijn woning aan hem zal verhuren, wetende dat hij niet in staat is om dit te betalen. Hij meent verder dat hij geen certificaat van dakloosheid zal krijgen en aldus zal worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker verwijst vervolgens naar het *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 3 september 2024. Hij wijst erop dat hieruit blijkt dat terugkerende statushouders vaak niet in het bezit zijn van een (geldige) ADET, AMKA of AFM en dat zij zonder geldige identificatiedocumenten geen toegang hebben tot sociale uitkeringen, werk, gezondheidszorg en huisvesting. Hij wijst voorts op de problemen die statushouders met een vervallen ADET ondervinden, en merkt op dat de meeste terugkerende statushouders niet meer voldoen aan de toelatingseisen van HELIOS. Hij stelt dat verschillende terugkerende statushouders die werden bijgestaan door de ngo RSA werden geconfronteerd met dakloosheid en armoede, dit als gevolg van de wachttijden bij het bekomen van documenten, de administratieve procedures en de moeilijkheid om aan werk of een uitkering te komen.

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing *“geen menselijke maar een politieke beslissing”* vormt, terwijl het niet de taak is van de commissaris-generaal om een politieke beslissing doch wel om een menselijke beslissing te nemen. De commissaris-generaal heeft echter nagelaten dit te doen. Hij benadrukt hierbij dat hij medische problemen heeft die eveneens voor problemen zorgen om een gepast werk te vinden. Hij verwijst hierbij naar *“stuk 2 – medische documenten”*.

Verzoeker licht verder nog toe:

“ Schending artikel 3 EVRM Juncto schending artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet: Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond. Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’: “Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”. Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt.”

3.2. Aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd:

- Overzicht consultaties kinesitherapie in november 2024 van Hôpitaux Iris Sud;
- Verwijsbrief van Dr. H. HOURS voor gastro-enterologisch onderzoek .d.d. 10 december 2024;
- Radiologieaanvraag thoracale en lumbale wervelzuil van Dr. H. HOURS d.d. 10 december 2024;
- Radiologisch verslag van Dr. F. BECK d.d. 20 december 2024;
- Verslag spoedgevallendienst van Hôpitaux Iris Sud d.d. 20 december 2024;
- Consultatieformulier gastro-enterologie (gastroscopie met sedatie) van Hôpitaux Iris Sud d.d. 20 december 2024;

- Attest betreffende noodzaak tot gastroscopie van Dr. A. BELAID (gastro-enteroloog) d.d 23 januari 2025;

4. Nota met opmerkingen

Op 17 juli 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, een nota met opmerkingen overgemaakt.

5. Aanvullende nota

5.1. Op 20 november 2025 legt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin zij refereert naar diverse informatiebronnen, waarvan zij de weblinks vermeldt:

- AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2023*, 24 juni 2024;
- AIDA/ECRE, *Country Report : Greece. Update 2024*, september 2025;
- Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024;
- RSA/PRO ASYL, *Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2024;
- RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, april 2025;
- De Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025;
- CEDOCA, *COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*, 17 september 2025;

In deze aanvullende nota verwijst de verwerende partij eveneens naar het persbericht nr. 30/2025 van 16 april 2025 van het Bundesverwaltungsgericht en het persbericht van 2 september 2024 van het *Verwaltungsgerichtshof* Kassel,, alsook naar rechtspraak uit Duitsland, met name:

- Een uitspraak van het *Bundesverwaltungsgericht* van 11 september 2025 (arrest D-2590/2025);
- Een uitspraak van het *Bundesverwaltungsgericht* van 16 april 2025 (BVerwG 1 C 18.24);
- Een uitspraak van het *Bundesverfassungsgericht* van 1 april 2025 (2 BvR 1425/24);
- Een uitspraak van het *Verwaltungsgerichtshof* Kassel van 2 september 2024 (nr. 15/2024).

6. Beoordeling

6.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

6.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

6.3. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

6.4. Blijkens de verklaringen en de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland op 29 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, dat hem op 28 februari 2024 de vluchtelingenstatus werd toegekend en dat hij in bezit gesteld werd van een Griekse verblijfsvergunning, geldig tot 27 februari 2027, en van een Grieks reisdocument, geldig tot 4 maart 2029 (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud d.d. 28 mei 2025 (hierna NPO CGVS), p. 6; stuk 5, Documenten neergelegd door de verzoeker, nrs. 1 en 2; stuk 6, Landeninformatie, nr. 1, *Eurodac Marked Record d.d. 24 september 2024*; AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ (hierna: AD, deel DVZ), 'Bijkomende vragen M-status Griekenland' d.d. 13 december 2024).

Het is niet betwist dat verzoeker reeds internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus, heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101; zie ook HvJ 18 juni 2024, QY/Bondsrepubliek Duitsland, C-735/22, pt. 52-54).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen "*zeer verregaande materiële deprivatie*" teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of

- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

6.5. In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde rechten en voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze rechten en voordelen.

Uit het geheel van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, in het bijzonder het AIDA/ECRE-rapport, "*Country Report : Greece. Update 2024*" van september 2025, het "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024, het rapport "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*" van ;RSA/PRO ASYL van maart 2025, de "*Communication on the status of migration management in mainland Greece*" van de Europese Commissie van 4 april 2025 en de "*COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*" van 17 september 2025, blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland ("*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (hierna: ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (hierna: AFM) en een sociale zekerheids-nummer (hierna: AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025; "*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet ("*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257, "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-20). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen ("*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en verlengen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale voorzieningen, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land. Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale voorzieningen en de huisvesting.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat de situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd. Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of verlenging van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociale uitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire levensomstandigheden kunnen terechtkomen. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland..

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89; HvJ 18 juni 2024, QY/Bondsrepubliek Duitsland, C-735/22, pt. 54). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De verstrekte informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te besluiten dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alles statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift toont verzoeker dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in

Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermings-verzoek blijft dus aan de orde. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoeker, aan zijn individueel profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien.

Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zich kan beroepen en dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen..

In casu slaagt verzoeker er evenwel niet in aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht zal komen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

6.6. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker, een dertigjarige man, vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Hij stelt in het verzoekschrift dat de omstandigheden van zijn verblijf in Griekenland uiterst traumatisch waren, maar hij toont dit op geen enkele wijze concreet aan. Uit zijn verklaringen noch uit de door hem bijgebrachte documenten kan bovendien blijken dat hij kampt met enig medisch of psychisch probleem dat belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor zijn zelfredzaamheid en autonomie. Verzoeker stelt weliswaar dat hij met medische problemen kampt *“die zeker voor problemen zorgen voor de behandeling en eveneens om een gepast werk te vinden”*, doch dit blijkt geenszins uit de door hem voorgelegde stukken. De door verzoeker neergelegde medische stukken tonen immers enkel aan dat hij zich in België heeft aangeboden met buik-, en rugklachten, waarvoor diagnostische onderzoeken en specialistische consultaties werden aangevraagd. Zo blijkt uit een afsprakenoverzicht dat verzoeker in november 2024 meerdere sessies kinesithérapie volgde in verband met rugklachten. Op 10 december 2024 heeft Dr. HOURS een verwijfsbrief opgesteld waarin gesteld wordt dat verzoeker in het verleden een operatie onderging ter verwijdering van nierstenen. Tevens wordt melding gemaakt van chronische epigastrische pijn die verbetert bij gebruik IPP, maar recidiveert bij stopzetting. In dat kader wordt een gastroscopie aangevraagd. Op dezelfde datum werd tevens een radiografie van de thoracale en lumbale wervelzuil aangevraagd wegens chronische pijn in de rechterflank en vermoeden van intercostale neuralgie. Op 20 december 2024 bood verzoeker zich aan op de spoedgevallendienst met buikpijn. Uit het spoedverslag blijkt dat het klinisch onderzoek geen tekenen van acute abdominale pathologie aantoonde. Diezelfde dag werd een radiologisch onderzoek uitgevoerd. Het radiologisch verslag vermeldt een atrofie van de rechter nier met compenserende hypertrofie van de linker nier, doch besluit uitdrukkelijk dat geen obstructie wordt vastgesteld. Ten slotte bevestigt een attest van 23 januari 2025 van Dr. BELAID dat een gastroscopie dient te worden uitgevoerd in het kader van de vermelde symptomatologie. Dit attest preciseerd evenwel geen vastgestelde ernstige aandoening, noch een noodzaak aan langdurige of intensieve gespecialiseerde behandeling.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische stukken blijkt derhalve enkel dat verzoeker eind 2024 – begin 2025 werd onderzocht naar aanleiding van buik-, en rugklachten. Er worden geen medische attesten voorgelegd die dateren van na 23 januari 2025. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 28 mei 2025 verklaarde verzoeker bovendien dat hij in België één tot twee maanden medicatie diende in te nemen, dat hij zich sindsdien beter voelde en in de maanden voorafgaand aan zijn persoonlijk onderhoud niet meer naar een dokter is geweest (NPO CGVS, p. 7-8). Aldus blijkt noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de door hem voorgelegde stukken dat hij thans kampt met medische problemen die een zware, complexe en regelmatige behandeling zouden vereisen en die hem zou verhinderen om zijn rechten in dit verband in Griekenland te doen gelden.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld. Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6.7. Verzoeker toont verder niet aan dat hij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning, zoals in de bestreden beslissing al werd uiteengezet. Zo blijkt dat verzoeker, buiten het feit dat hij naar de arts ging van het opvangcentrum, geen andere stappen ondernam om medische zorg te verkrijgen (NPO CGVS, p. 7-8). Uit zijn verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat verzoeker geen poging heeft ondernomen om medische hulp te zoeken in Griekenland nadat hij erkend werd als vluchteling (NPO CGVS, p. 9). Indien verzoeker geen inspanningen levert om toegang te verkrijgen tot medische zorg, kan hij vanzelfsprekend niet volhouden dat de Griekse overheid op dat vlak tekort zou zijn geschoten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 49-50). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *Information Guide for Beneficiaries of International Protection*, november 2023, p. 42-43, zoals vermeld in voetnoot 306 van het *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 50).

Verzoeker toont voorts niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Een mogelijk kwaliteitsverschil tussen de gezondheidszorg in België en Griekenland houdt geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, als statushouder, geen of onvoldoende toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

Verzoeker, die geen blijken geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood zou hebben aan medische opvolging hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest.

6.8. Verzoeker toont verder niet aan dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet in staat was/is de nodige officiële documenten — meer bepaald een Griekse verblijfsvergunning (ADET), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) — te bekomen waarmee hij in Griekenland haar rechten kan doen gelden wat betreft o.a. de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt en onderwijs, laat staan dat hij zou aantonen dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht kwam of bij een terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Zo dient te worden herhaald dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), geldig tot 27 februari 2027, alsook een Grieks reispaspoort, geldig tot 4 maart 2029 (AD, stuk 5,

Documenten neergelegd door verzoeker, nrs. 1 en 2). Verder blijkt dat hij nog steeds in het bezit is van zijn originele (afgedrukte) ADET-kaart, i.e. het document dat aantoonde dat hij beschikt over een geldige verblijfsvergunning, alsook van zijn origineel Grieks reispaspoort (AD stuk 5, Documenten neergelegd door de verzoeker, nr. 1, *Eurodac Marked Record d.d. 24 september 2024*; NPO CGVS, p. 4).

Verder verklaart verzoeker in Griekenland niet over een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) te hebben beschikt (AD deel DVZ; 'Bijkomende vragen M-status Griekenland' d.d. 13 december 2025; NPO CGVS, p. 10). De Raad stelt evenwel vast dat zulks geheel te wijten is aan zijn eigen nalaten, nu verzoeker geen concrete stappen heeft gezet om zijn fiscaal registratienummer (AFM) en sociaal zekerheidsnummer (AMKA) te actualiseren of te activeren (zie *infra*), hoewel deze documenten toegang verlenen tot de arbeidsmarkt, huisvesting en gezondheidszorg

In verband met het AFM bemerkt de Raad voorts dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker van internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 19-20). De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 19). Dit AFM wordt behouden wanneer de betrokkene een internationale beschermingsstatus krijgt toegekend en blijft geldig zolang de ADET geldig is (RSA-rapport, maart 2025, p. 21). Aangezien verzoeker zijn beschermingsaanvraag op 29 januari 2024 in Griekenland heeft ingediend (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 1), heeft hij er derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning.

Evenmin toont verzoeker *in concreto* aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland niet in staat zal zijn een AMKA aan te vragen en te activeren. De Raad merkt hieromtrent op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ingevolge een nieuwe ministeriële regeling uit december 2023 sinds 1 april 2024 het AMKA bij een eerste uitgifte inactief wordt afgegeven en vervolgens dient te worden geactiveerd met bewijs van wettelijk verblijf, van adres en van werk/studie. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Statushouders zijn evenwel vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Het bewijs van werk kan geleverd worden door middel van een arbeidscontract maar ook een werkbelofte/intentieverklaring volstaat reeds ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024, p. 20-22; RSA/PRO ASYL, "*Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights*" d.d. 7 april 2025, p. 22-24, AIDA/ECRE, "*Country Report. Greece. Update on 2024*" d.d. 18 september 2025, p. 266-267). Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat het voor hem onmogelijk was/is om dergelijk bewijs van verblijf en werk te leveren. De Raad herhaalt dat het aan de verzoeker toekomt om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

6.9. De Raad onderstreept vervolgens, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aantoonde dat zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van die aard was dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Zo blijkt dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Griekenland er steeds in geslaagd is om een dak boven zijn hoofd te hebben aangezien hij tot aan zijn vertrek in het opvangcentrum te Lesbos kamp heeft verbleven (NPO, p. 6 en p. 8). Er wordt in dit verband op gewezen dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale

bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Het komt hem in dit verband toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Immers blijkt *in casu* duidelijk uit de verklaringen van verzoeker dat hij nooit de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Met name dient te worden vastgesteld dat verzoeker slechts anderhalve maand in Griekenland heeft verbleven. Meer bepaald werd hij op 29 februari 2024 als vluchteling erkend en verliet hij Griekenland 14 maart 2024 (AD CGVS, NPO CGVS, p. 6; stuk 6, Landeninformatie, nr. 1, *Eurodac Marked Record d.d.* 24 september 2024; AD deel DVZ, Verklaring DVZ *d.d.* 13 december 2024, p. 12, vraag 32). Het is voor verzoeker niet mogelijk om op basis van dit uiterst kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid of medische zorg in Griekenland. Gelet op zijn uiterst kortstondig verblijf in Griekenland na het verkrijgen van de internationale bescherming, kan reeds *a priori* niet worden aangenomen dat hij in Griekenland daadwerkelijke en ernstige pogingen ondernam om zijn leven aldaar uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Dit klemt des te meer nu uit zijn verklaringen blijkt dat Griekenland nooit de door hem beoogde eindbestemming was. Zo verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij en zijn familie niet van plan waren om in Griekenland te blijven, dat zijn zus en broers in België woonden en dat zij naar België wilden reizen om zich bij hen te voegen en dat België steeds de eindbestemming was (NPO CGVS, p. 7 en p. 9; AD deel DVZ, Vragenlijst CGVS *d.d.* 13 december 2024, p. 1, vraag 5). Het gebrek aan intentie om in Griekenland een duurzaam leven uit te bouwen blijkt verder ook uit het feit dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij en zijn familieleden niet geïnteresseerd waren om in Griekenland te leven, en dat hij geen enkele poging heeft ondernomen om huisvesting of werk te vinden, precies omdat hij zijn verblijf aldaar van meet af aan als tijdelijk heeft beschouwd (NPO CGVS, p. 7 en p. 9-10). Amper negen dagen nadat hij op 5 maart 2024 zijn reispaspoort had verkregen, verliet hij Griekenland (AD, stuk 5, Documenten neergelegd door de verzoeker, nr. 1; NPO CGVS p. 6). Hieruit blijkt dan ook duidelijk dat verzoeker louter afwachtte tot hij de nodige Griekse documenten bekwam die hem zouden toelaten zijn reis verder te zetten, zonder dat hij daadwerkelijk enige intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. De Raad benadrukt dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen kunnen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Uit zijn verklaringen blijkt immers onmiskenbaar dat hij niet de intentie had om een duurzaam leven in Griekenland op te bouwen.

Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden en terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

6.10. Dient verder nog te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoeker een zekere mate van zelfredzaamheid naar voren komt, alsook blijkt dat hij beschikt over een ondersteunend netwerk. Zo heeft verzoeker in Afghanistan lager onderwijs gevolgd (AD deel DVZ, Verklaring DVZ *d.d.* 13 december 2024, p. 6, vraag 11) en zou hij er samen met zijn vader een bakkerij hebben uitgebaat, en was hij lid van het volksverzet in Afghanistan (*ibid.* p. 7, vraag 12; AD deel DVZ, Vragenlijst CGVS *d.d.* 13 december 2024, p. 1, vraag 5). Voorts blijkt dat hij en zijn familie twee maanden voor de machtsovername van de Taliban Afghanistan hebben verlaten en via Iran en Turkije naar Griekenland zijn gereisd (NPO CGVS, p. 5). Verzoeker zou vervolgens anderhalf jaar in Iran hebben verbleven alwaar hij tewerkgesteld was in een meubelbedrijf (NPO CGVS, p. 5). Ook in Turkije, alwaar verzoeker één jaar woonachtig was, slaagde verzoeker er in werk te vinden, meer bepaald in de bouwsector (NPO CGVS, p. 5). Verzoeker en zijn familie waren vervolgens in staat om met de in Turkije verdiende inkomsten hun verdere reis naar Griekenland te financieren (NPO CGVS, p. 6). Tevens bleek verzoeker in staat een Griekse verblijfsvergunning (ADET) en Grieks reispaspoort te bekomen, i.e. documenten die niet automatisch worden uitgereikt maar waarvoor bepaalde administratieve stappen dienen te worden ondernomen. Tot slot blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij over een familiaal netwerk in België beschikt dat bereid is hem te steunen (NPO CGVS, p. 6). Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat verzoeker een zekere mate van zelfredzaamheid heeft, dat hij kan voorzien in zijn eigen levensonderhoud, dat hij de capaciteiten bezit om complexe stappen te ondernemen alsook dat hij beschikt over een ondersteunend netwerk.

6.11. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, maakt verzoeker, gelet op voorgaande vaststellingen, niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de

onmogelijkheid was/is om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming en zijn gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

6.12. Waar hij in zijn verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent de situatie waarmee begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, gaat verzoeker eraan voorbij dat deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt, alsook nog in het bezit is van zijn afgedrukte ADET-kaart.

6.13. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het gegeven dat statushouders in Griekenland slechts gedurende één jaar na hun erkenning beroep kunnen doen op ondersteuning in het kader van het Helios-programma. Verzoeker kan in zijn betoog allerminst ernstig worden genomen. Hij gaat immers volledig voorbij aan het feit dat het zijn eigen beslissing was om Griekenland te verlaten twee maanden nadat hij daar internationale bescherming heeft verkregen. Hij erkent zelf dat er gedurende één jaar na erkenning ondersteuning beschikbaar was via de Griekse instanties via het Helios-programma, maar hij heeft ervoor gekozen geen gebruik te maken van deze hulp en het land vroegtijdig te verlaten. Deze keuze getuigt van een gebrek aan inspanning om zijn leven in Griekenland op te bouwen en ondermijnt zijn huidige betoog dat hij er bij terugkeer onvoldoende ondersteuning zou krijgen. Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op het CGVS, terwijl verzoeker zelf verzaakt heeft aan de rechten en voorzieningen die hem in Griekenland ter beschikking stonden. Dat verzoeker bij terugkeer geen toegang meer zal hebben tot het Helios-programma, omdat inschrijvingen maar mogelijk zijn tot een jaar na de toekenning van de beschermingsstatus, toont verder geenszins aan dat verzoeker zich bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen beroepen op andere vormen van ondersteuning door de Griekse overheden of hulp van organisaties bij terugkeer naar Griekenland. Zijn betoog dat hij geen beroep meer zal kunnen doen op enige vorm van ondersteuning, ontbeert dan ook feitelijke grond.

De Raad herinnert er voort aan dat situaties die geen "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91-94 en HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 93-97).

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6.14. In het verzoekschrift wordt verder nog verwezen naar informatie van algemene aard inzake racisme en discriminatie in Griekenland. De Raad merkt in dit verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in

andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Er mag dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij zich bij eventuele problemen van vijandigheid, racisme en discriminatie voor hulp en/of bescherming richt tot de Griekse autoriteiten.

6.15. Waar verzoeker er tot slot op wijst dat zijn ouders, broers, en zus in België verblijven en dat zijn ouders en zus erkend zijn als vluchteling, toont hij niet aan dat hij hierdoor aan een met artikel 4 van het EU Handvest strijdige behandeling zal worden onderworpen en in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden bij een terugkeer naar Griekenland.

Het loutere feit dat hij familie is van begunstigen van internationale bescherming in België heeft bovendien geenszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat zijn verzoek onontvankelijk kan worden verklaard omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en hij niet op concrete en individuele wijze heeft aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn. In zoverre verzoeker aanvoert dat een terugkeer naar Griekenland een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en haar betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe zijn familieleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat zijn verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing. Het staat verzoeker daarnaast vrij om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijks kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van zijn familiale situatie. Dit betreft een bevoegdheid die uitsluitend de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt.

6.16. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese U

6.17. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten (AD, stuk 5, Documenten neergelegd door de verzoeker) werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen.

Zijn taskara bevat informatie over zijn nationaliteit en identiteit, i.e. elementen die thans niet ter discussie staan. Zijn Griekse verblijfskaart (ADET) en zijn Grieks paspoort tonen aan dat hem in Griekenland internationale bescherming werd toegekend en dat hem in dat kader documenten werden uitgereikt die nog steeds geldig zijn. Met deze elementen werd in bovenstaande beoordeling rekening gehouden.

6.18. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

6.19. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

6.20. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid in het Dari uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De

Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en geen individuele beoordeling heeft gemaakt kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

6.21. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS